

Skapar och lär ut. I Katrineholms Danskompani får Jennelle Andersson skapa. Som DuD-lärare delar hon sina kunskaper. *Bilder: Urban Århammar*

Dansen finns inom oss

Jennelie Andersson och Katrineholms Danskompani vill visa mer än rörelser

– För mig är det insidan, känslan och uttrycket som är dans. Så säger Jennelie Andersson, danslärare hos DuD och medlem av Katrineholms Danskompani, en nystartad dansgrupp som anordnar en temadag för att visa att dansen är mer än bara rörelser.

Den 3 mars anordnas "Dansdag 3.3" i Dans- och teaterhuset, en temadag som innehåller proffsföreställningen "Camp Vamp", danceoke (dansvarianten av karaoke), workshops med prova-på-möjligheter inom en rad dansstilar, öppna repetitioner samt "Dance the floor" – en öppen scen där olika dansgrupper får visa upp egna nummer.

Bakom dansdagen står Katrineholms Danskompani, en ny grupp inom DuD som bildades i höstas och som kommer att bidra med egna nummer under "Dance the floor".

DuD-läraren Jennelie Andersson ingår i Katrineholms Danskompani och berättar mer när Katrineholms Tidning träffar henne direkt efter en förmiddagsrepetition.

– Man ska kunna komma hit och både delta i dans och titta på dans. Det ska finnas möjlighet att ha dansbakgrund men också att människor kommer hit som kanske aldrig har dansat och kanske aldrig vill dansa heller. Det har varit väldigt viktigt för oss att det ska vara just så. Det är inte en dag för dansare utan det är en dag för alla. Det kommer att finnas möjlighet att sitta och fika och bara snacka och hänga så det kanske föds en massa nya idéer under den här dagen.

Idén om Katrineholms Danskompani förverkligades i höstas av de sex medlemmarna Linda Boman, Anna Gustafsson, Emma Blomberg, Tilda Sandh Ljungberg, Anna Dahlén och så Jennelie Andersson då.

– Vi är ett gäng tjejer som tycker om att både skapa och dansa. Vi har säkert mycket likheter i hur vi ser på dans, men vi har också olika bakgrund och är olika. Det är det som är så himla spännande, hur man ska jobba ihop i en grupp. Det är ju inte riktigt utformat än vad som kommer att hända, men alla är jättestagade och tycker att det här är superkul och det är en bra början. Tanken är att man ska kunna boka oss, att vi ska kunna skraddarsy utefter vissa önskemål men också att vi själva skapar material. Vi vill nå ut till publik som kanske inte ser dans så ofta också genom att vara ute på stan och finnas med i olika sammanhang.

Framöver kommer gruppen bland annat att kunna ses i Kulturhuset Ängeln och på Nationaldraget. Tankarna på att sätta ihop en helt egen föreställning finns förstås också.

– Intresset finns och vi har många idéer så att det kommer att hända mycket med dans här i Katrineholm är jag helt övertygad om, försäkrar Jennelie Andersson.

Jennelie Andersson jobbar också som lärare på DuD, har fem egna grupper och arbetar även på föreningens kansli. Att lära ut ger henne lika mycket som att skapa själv.

– Åh, det ger massor! Det gör det verkligen. Jag kan bara gå tillbaka till föreställningen

"Gast". Man har en idé inom sig som ska växa fram. Man ska skapa koreografi till musik och man skapar sig bilder och visioner och sedan ska man förmedla det här till barnen och nå in till varje elev, vilket är jättespännande för alla när man inte på samma sätt. Sedan är det ju helt fantastiskt att se när de står på scenen. Ja, då kommer det en tår. Det gör det. När de har kämpat för någonting så länge och gör sitt bästa och sedan att de blir så stolta över sig själva. För det tycker jag är viktigt, att man får sina elever att känna att de är bra och att de ska vara stolta över det de gör. Det är jättehäftigt och mitt mål är att så ett litet dansfrö i varje elev. Sedan får man se vad det leder till. Vissa kanske vill dansa streetdance, vissa vill dansa pardans, vissa vill dansa balett. Men att öppna dörren till den här dansvärlden som är jättestor är mitt mål, och jag visar ju bara en liten, liten del av vad som finns.

Det riktigt lyser om Jennelie Andersson när hon berättar om arbetet med barngrupperna. Den som sådde dansfröet hos Jennelie själv var Kristina Isaksson Kleiner i Arvika. Det var där Jennelie började dansa som barn för att sedan gå över till gymnastik både som utövare och sedan ledare i många år innan hon hittade tillbaka till dansen. När ryktet gick i lilla Arvika att Jennelie ville börja dansa igen ringde snart telefonen och hon blev indragen i ett stort projekt

– De höll på med ett projekt som skulle skickas till Paris och behövde två dansare. Det var jag som inte som hade så mycket dansvana och en tjej till som bara hade dansat street, och det här var en balettuppsättning så det var hårdträning, det var superhårt, minns Jennelie med ett värmländskt klingande skratt.

– Vi tränade väldigt intensivt och det var allt med teknik och uttryck och hela kittet. Sedan dess så har jag dansat väldigt, väldigt mycket. Varit med i projekt, jag har undervisat, har haft projekt med funktionshindrade. Från och med att jag började dansa igen så har det gått i ett kan man säga. Sedan har jag också gått en dansutbildning på KPS, Kristinehamns Folkhögskola, en danshandledarutbildning.

Även när Jennelie Andersson pratar om projektet med funktionshindrade så riktigt glöder det om henne. Där fick hon verkligen använda all sin uppfinningsrikedom för att nå fram.

– Det fanns liksom inget recept att gå efter utan det var bara att vara kreativ själv på olika sätt för att försöka nå de här eleverna. Vissa sitter ju i rullstol och har ett handikapp som gör att de kanske inte kan sitta på golvet. Någon kanske har ont i ett ben eller en höft eller en arm. Men där tycker jag att det är viktigt att inte se begränsningar, utan se vad man faktiskt kan och hur man kan utforska det man har. Det har varit jättelärorikt för mig att jobba inom det projektet. Jag minns en gång när mitt mål var att jag skulle få en tjej att göra ett solo. Hon var väldigt fin i dansen och då tänkte jag hur ska man få henne som kanske aldrig har dansat i hela sitt liv att stå inför publik och göra ett solo. Det är ett väldigt, väldigt stort steg. Jag hade ju ingen aning om jag skulle lyckas, men det var min vision och då jobbade vi mycket med musik och mycket med

olika färger. Jag lade ut lappar på golvet så att det blev som en hinderbana med olika hopp och snurrar på olika färger och former, det kunde vara en blomma. Hon lärde sig och allteftersom så tog jag bort lapparna. Till slut så blev det en koreografi och hon såg ju de här lapparna och leken, men det var ju ingenting som publiken såg. Det var riktigt häftigt och när den eleven då kom fram och sa till mig att "Jennelie, jag kan dansa" då kände jag ju att "Ja, här har jag nått fram. Här har jag lyckats". Det är de här stunderna som är helt fantastiska som gör att man brinner för det så starkt. Det är ett sådant minne som jag lever på när det kan vara tufft – för det är det också, erkänner hon med ännu ett pärlande skratt.

För Jennelie är det viktigt att motverka bilden av dans som något som ska se ut på ett visst sätt och följa vissa strikta regler.

– När man ser dans på scenen så är det så himla perfekt och alla gör likadant. Man står i olika formationer och så fort någon gör fel då ser man det direkt. Det är säkert det som kan göra att man blir väldigt nervös för att gå och dansa, att man känner att det är sådan press hela tiden med idealet att man ska se ut på ett visst sätt och allt det. Det där finns ju, men det gäller att försöka visa att det finns dans som är något helt annat. Dans är ju rörelser också, men det är skillnad på dans och rörelser för mig – jättestor skillnad. Dans är någonting som finns inom oss, det är något konstnärligt. Då hänger det inte på att man inte kan snurra eller inte kan sitta på golvet eller vad det nu än kan vara. Det är inte det som det handlar om, utan det är vad som finns inom oss och hur vi får ut det. Så det är en sak som jag och kompaniet vill visa – att dans inte alltid behöver vara likadant och så perfekt. Det kan det absolut vara och det kan vara jättehäftigt, men det kan också se helt annorlunda ut.

När Jennelie kom till Katrineholm för några år sedan fick hon snabbt jobb hos DuD och hon har inga planer på att flytta vidare. Hon menar att det finns goda möjligheter att utvecklas här.

– Jag kommer ihåg när jag var här på de första lärarmötena att det fanns en otrolig kreativitet här, och att det fanns en sådan stöttning i det att folk sa om någon hade en idé att "Men wow, vad häftigt! Det kan vi väl göra". Det var inte bara en massa snack utan man gjorde saker också. Man började diskutera och rodde det iland. Så jag känner absolut att det finns en väldigt stöttning och peppning och utrymme att få utveckla sina idéer.

Det stödet gör också att Jennelie inte känner något behov att långtidsplanera. När det gäller framtiden har hon inga konkreta planer mer än kanske den kommande dansdagen då.

– Om jag ska vara helt ärlig så har jag faktiskt ingen aning, men jag kommer inte att flytta härifrån om jag inte har någonting annat att flytta till. Eftersom dansen betyder såpass mycket för mig och är en stor del av mitt liv och jag verkligen känner att det finns utrymme för mig att utvecklas här och att skapa saker så får tiden utvisa var jag hamnar och när. Men just nu är jag här och gör det bästa av det.

Urban Århammar